

[Boligministeren.]

skaber får mulighed for den rationelle tilrettelæggelse af byggeriet, der jo også stilles krav om fra boligministeriet, skulle vi have mulighed for at nå frem til den billiggørelse af priserne, som vi tilstræber. Vi har jo ikke erfaringer for, at byggeomkostningerne er billigere i andre former for boligbyggeri, men i hvert fald er det som sagt sådan, at boligministeriet nøje følger udviklingen både i priser og på andre områder for det sociale byggeris vedkommende.

Det er nok heller ikke helt rigtigt, når hr. Guldborg synes at antyde, at der ikke bestilles nok inden for byggesektoren. Det reelle er jo, at der er vel få steder, produktiviteten er steget så stærkt i de senere år som dér. Vi kan bare over de sidste 5 år konstatere, at en forøgelse af arbejdskapaciteten på 18 pct. i samme periode har medført en forøgelse af byggeriets omfang på 55 pct., hvilket i virkeligheden vil sige, at vi i de 5 år har haft en produktivitetstigning på 35 pct. Det synes jeg er ganske godt gjort inden for byggesektoren, som dog har været i begyndelsen af den industrielle udvikling, som vel også vil fortsætte stærkt på dette område.

Hr. Hastrup spurgte, om folkepensionistordningen for boligsikringen måtte forstås sådan, at man såvel i det private som i det sociale boligbyggeri blev ens stillet, når nu denne ordning gennemføres. Ja, det er for så vidt netop det, der er fremskridtet i denne ordning, at vi nu giver folkepensionisterne en boligsikringsordning med dens særlige, gunstigere kriterier i hele boligsektoren, hvad enten boligen befinder sig i det private byggeri eller i det sociale byggeri. Vi mener det dog nødvendigt at opretholde en ordning, der svarer til den nuværende folkepensionistboligordning, i den udstrækning, kommunerne selv har sådanne boliger eller overtager sådanne boliger i det sociale byggeri, lige så vel som vi har ment det rimeligt, at man i det sociale byggeri, hvor man har enkeltlejligheder, hvor der bor folkepensionister i øjeblikket, bør opret-

holde den gældende ordning, så længe de bor dér, således at man først efterhånden, som der sker omflytninger, glider over til boligsikringsordningens normale virkning.

Der har af flere været talt om udgifterne; hr. Hastrup var inde på spørgsmålet og sidst hr. Niels Westerby. Det er klart — og jeg har selv gjort opmærksom på ved fremsættelsen — at det har været vanskeligheden, at vi ikke er i besiddelse af tilstrækkeligt statistisk materiale til helt at kunne udregne virkningen af en ordning, der bygger på forholdet mellem indkomster og huslejer. Vi kan nok skaffe statistik om indkomsterne, vi kan også skaffe statistik om huslejerne, men det indbyrdes forhold kender vi kun i ringe udstrækning. Derfor har vi i nogen grad, sådan som det også fandt sted, da udvalget arbejdede med sagen, måttet bygge på visse skøn, der er foretaget i boligministeriet. Vi er i øjeblikket ved at være færdig med bearbejdelsen af et materiale, som ganske vist er ret begrænset, men det er dog et materiale, der kan have sin værdi. Det bygger på 10 pct. af lejemålene i Århus kommune, som har skaffet os materialet, der indeholder såvel huslejer som indkomster, og med disse 10 pct. eller, så vidt jeg erindrer, en 4.000-5.000 lejligheder som udgangspunkt har vi ladet foretage en undersøgelse, der er gået til datacentralen, og når vi er færdig med at behandle resultaterne deraf, kan vi nok sige lidt derom.

Jeg tror, jeg kan sige så meget på nuværende tidspunkt uden at skulle nævne tal — ikke mindst over for hr. Niels Westerby, der mente, mine vurderinger nok lå i underkanten — at for så vidt de tal kan være repræsentative for landet, hvad de nok ikke helt kan, viser de, at vi har været ret præcise i vore vurderinger i boligministeriet. Måske vil de endda vise, at udgifterne ligger i underkanten af vor vurdering. Det er klart, det gælder kun i den udstrækning, dette materiale virkelig repræsenterer landet som helhed, og det vil naturligvis ikke helt være tilfældet, men materialet